

Psalm 57: *Miserere mei, Deus.*

(Voor de koorleider, 'Verderf niet', v. David,
een kleinood;
als hij moet vluchten
voor het aanschijn van Saul,
in de spelonk.)

*ik zal zingen
en musiceren;
o, mijn glorie, word wakker!-
word wakker, luit en harp,
ik ga het morgenrood wekken!*

Toen het laatste akkoord was verklonken
en de kristallen stilte daarna
langer had geduurd dan gemakkelijk was,
bleken de bezoekers
als bij toverslag niet aanwezig.

Geen applaus klonk, geen
gejuich, zelfs het geluid van
opklappende stoelzittingen
ontbrak.

Wij in het orkest ontdekten weer
de waarheid die wij spelend vergaten:
dat niemand had geluisterd –
zelfs niemand ons had gehoord –
dat wij klaarblijkelijk voor niets
hadden gemusiceerd.

Maar wij hadden
ongehoorde dingen gedaan.

Onmogelijke akkoorden hadden wij
gedwongen te bestaan,
tonen de hemel ingestuurd,
stiltes tot muziek gemaakt,
de wanden van de zaal doen glimlachen,
wolken voor de zon verdreven,
wij maanden een stormwind tot kalmte,
van vijanden maakten wij vrienden,
leeuw en lam, hond en kat, haai en surfer, sperwer
en duif -

daarom wisten wij:
wij speelden de wereld beter.